

IN
EURIPIDIS HECUBAM,

LONDINI

NUPER PUBLICATAM,

DIATRIBĒ EXTEMPORALIS.

COMPOSUIT

GILBERTUS WAKEFIELD, A. B.

Οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἐτι,

Ὅς, μὴδὲν ὧν γοναίσιν, εἰδ' ἁμαρτανεῖ

Ὅθ' οἱ δοκῶντες εὐγενεῖς πεφυκεναί

Τοιαυτ' ἁμαρτανῶσιν ἐν λόγοις ἐπη.

Sophocles.

LONDINI:

IMPENSIS AUCTORIS, TYPIS A. HAMILTON:

VENIUNT APUD I. CUTHELL, MIDDLE-ROW, HOLBORN.

1797

What's Heuba to him, or He to Heuba
That he should weep for her?

quoted by Porson on being asked for a line
for Shakespeare on Wakefield's health being
given as a toast.

p37 selexi — for selegi

sicut un usque quodum Profess. Moxh
persentibunt — for persentiant super
vime.

I N

EURIPIDIS HECUBAM

DIATRIBE.

QUAMVIS necessitudine LUCRETII mei dies distinear ac noctes, et hujusce operis sumptuosissimi molestiis angoribusque tantum non succumbam; haud potui tamen a memet impetrare, quin dieculam unam atque alteram de negotiis gravissimis suffurarer, ut *Hecubam Euripidis* evolverem, quam nuper publici juris fecit RICARDUS PORSON, Græcæ linguæ in Academiâ nostrâ Cantabrigiensi prælector meritissimus; cui appendiculam notarum in miscellanea *Toupiana* exquisitè doctam debemus, et Photium, curis sagacibus expolitum, mox sumus debituri: neque enim tali critico inglorium Maronis Heyniani laborem, quod facinus nuper vir quidam eruditissimus in summâ laudum posuit, ego libenter imputaverim. Sane *in usum studiosæ juventutis* V. D. se profitetur opellam suam concinnavisse:

B

nihilo

nihilo minus nullus dubitabam, me multa esse inventurum, quæ vel doctissimos et jucunde morari possent, et insigniter erudire. Neque me prorsus falsum habuit ea exspectatio; licet, ut verum fatear, nonnihil *humani sanguinis* in hoc corpore compererim, nec omnia pro spe præceptâ merum *ichora* statim deprehenderim,

———— οἷος περ τε ῥέει μαχαρῶσι θεοῖσι.

Cæterum, quum vero sit simillimum, fabulas Græcas, V. D. publicandas, quâ propter sua merita, quâ cæcam *Etonensium* in suos propensionem, viam sibi facturam esse in scholas Angliæ celeberrimas; nos non indignam rem aggressuros existimavimus, si efficeremus, quo hæc pretiosissima veterum monimenta aliquantulo castigatiora in manus juvenum venirent. Paucula igitur de multis super hanc fabulam ad Professoris editionem deproperato calamo commentabimur; candidum literatæ reipublicæ iudicium libenter periclitati, et animo a spe, metu, atque affectibus quibuslibet iniquis, absolutissime defæcato.

IN PRÆFATIONEM.

PRIMUM mirari subit, V. D. qui summo jure MSS. et editionis Aldinæ testimonia tanti fecerit, auctoritates gravissimas passim contemp-
tui habere, toties appingendo finalem *v*, si litera consonans sequatur; quamvis manifestissimum sit, et multis exemplis evincendum, librarios, qui istud additamentum invenissent, nusquam fuisse omisso; sed omisso, propter inanem de metro timorem, multo facilius investuros. Probant MSS. probant editiones auctorum vetustissimæ, hoc figmentum a Græcorum pris-
corum consuetudine prorsus esse alienissimum, ac scribis recentioribus unice deberi: hiatui solum-
modo occludendo serviens, non autem produ-
cendis syllabis. Exemplo sit ver. 236. hujusce
dramatis:

οὐδ' ὠλεσεν με Ζεὺς —.

Ita V. D. edidit; Aldus autem et MS. Harl. luculentissime exhibent ὠλεσε: neque aliter fere passim. Si quis quærat, quomodo versum legam hujusmodi, eum interrogem vicissim, quâ ra-
tione ver. 9. legendus sit:

————— Φιλιππου λαον ευθυων ΔΟΠΙ:

aut Lucretii consimilis, iv. 271.

————— certe penitus *remota* videtur:

nam libri veteres MSS. literam non geminant. Hinc nimirum voci scienter modulatae nullum negotium faceffitur; nec, nisi suo periculo, miramque per inconstantiam, prudens editor has leges violat, quas grammatici, scholiastæ, MSS. cum scriptoribus antiquis, citantibus poëtas, cumulate fanciunt. Nobismetipsis saltem nihil antiquius est, quam ineptias qualescunque, (et bene multis etiamnum procul dubio obfidemur) aliis quibusvis dedocentibus, dimittere, atque ablegare: nemo rursus, nobis hanc inscitiam plus semel damnantibus et irridentibus, videtur aut refutare velle, aut relinquere. Pergant igitur, si velint, in errore longe crassissimo, nimium amantes sui; vere doctis et æquis iudicibus tamen, fat scio, sponte abjudicando, librisque veterum serius ocys, cum unanimi consensu litteratorum, expellendo.

V. D. rei metricæ longe callentissimus, princeps ostendit, *anapæstum* non posse *tertiam* aut *quintam* sedem fenarii occupare. Recte dicit ver. 896. in Æsch. Eumen. ita scribendum esse:

πασης ἀπημον' οἰζυος' δεχῶ δε σῶ :

non οἰζυος. Sed enim egomet (*si quid loquar audiendum*) tribus abhinc annis non aliter in editione meâ versum ipsissimum exaratum dederam. Similem errorem in Soph. Philoct. 1288.

πῶς εἰπας ; οὐκ ἀρὰ δεύτερον δολχμεθα ;

tollendum V. D. vult, vel delendo particulam negativam,

negativam, vel transponendo voces, *αῖ' ουκ*: in quibus emendationibus solertiam ejus desidero; neque enim in has mendas librarii tam facili pede, meo judicio, incurrerent. Pronuncient eruditi, an nos in editione nostrâ non dudum doctius, exquisitius, atque etiam leviori operâ, correxerimus; aurium ope vitium sentientes, sed originem ejus eâ, quâ V. D. sagacitate non valentes indagare:

πως ειπας ; ΟΥ ΓΑΡ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΟΛΩΜΕΘΑ ;

Exspectes interea velim, quæ dicturi sumus ad Lucret. iii. 7. Ut ut autem de hac re probe scientes statuant, quod pergit affirmare solidissime V. D. p. xi. "In Euripide usque ad hunc diem "semper editum est οἷστος" id plane in falsissimis habendum; nam nos disertissime edidimus in Herc. fur. 194. ad hunc ipsum modum:

————— *μυρις οιστς αφεις.*

Pene inducor, ut V. D. Homereis verbis alloquar, te, lector! ut putem, non improbante:

Ατρειδη, μη ψευδε', επισταμενος σαφα ειπειν. ~ ~ ~

Hoc autem missum faciamus, et aliorum insuper judicia experiamur.

IN IPSAM FABULAM.

JAM proporro ad ipsam fabulam veniamus, e multis, ad manum stantibus, pauca tantummodo,
ob

ob insanos librorum imprimendorum sumptus, hoc tempore sele&cturi.

Primum, V. D. formulam in ver. 13. parum percepit, licet pervagatissimam; fraudi futurus, si dimittatur incastigatus, juventuti studiosæ :

————— ὁ καὶ με γῆς
ὑπεξεπεμψεν. —

quam, Lucretio frequentatam, atque nobis ibidem sæpiuscule illustratam, piget hic vexare; quum præsertim alicubi in commentariis Lucretianis versum Euripidis propositum adhibuerimus. Litem dirimeret, V. D. iudicio, lectio Harl. MS. ᾧ· quam in hoc sensu, pace V. D. dixerim, ne Græcitati quidem affinem puto: certe non est indubitatae elegantiae libb. reliquorum anteferenda.

V. D. recte monet ad ver. 22.

————— πατρῶα δ' ἔστι κατεσκαφῆς,
αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πίτνει·

“ in adjectivo πατρῶα contineri substantivum πατρῶα, quo refertur αὐτός.” et hujusce schematis tria protulit exempla; e quibus unum est Soph. Trach. 259. ubi nosmet dudum plura et reconditiora, huc spectantia, contulimus; uti nuperrime denuo ad Lucret. i. 353. et alibi: non digna tamen, ut videtur, quæ tempus V. D. pretiosissimum morentur, ac lectoribus ejus ἐν παροδῷ subnotentur. Infelix ego studiorum! — — —

τρίταιον ἤδη Φεγγος αἰωραμένος : ver. 32.

Hæc V. D. " Mira locutio, τρίταιον Φεγγος, pro
" simplici, τρίτον. Uno tamen exemplo se ipse
" Euripides defendit, Hippol. 275.

" πως δ' ε, τρίταιαν γ' εσ' ασίτος ἡμεραν ;"

Incogitantiam equidem V. D. satis mirari ne-
queo. Nimirum, quisquis αἰωρεῖται τρίταιον ἡμεραν,
per *tres dies* αἰωρεῖται· qui vero τρίτον ἡμεραν, per
unum solummodo ex tribus. Optime et Græcif-
sime D. Joannes, xi. 39. Κυριε, ἡδη οἶσι· ΤΕΤΑΡ-
ΤΑΙΟΣ γαρ ἐστι. Age vero substitue τεταρτος, et
omnia corrumpes ac pessum dabis : nec τρίτον ta-
men minus Euripidis menti disconveniret, nisi
verborum tenorem mutes, et ingenium construc-
tionis. Hoc autem, fit licet nonnihil inconstan-
tiæ scriptoribus, generaliter verum est, et rectum.
Ut, quid velim, breviter definiam, τρίταιος ἡμερα in
eâdem re *successionem* indicat ; τρίτος, non item.

—
vide Virg.
georg.
p 56—

TRIDUUM

τυμῶ φιλον προσφαγμα και γερας λαβεῖν : ver. 41.

Non dubito, quin hic, ut in plurimis consimili-
bus, vitiosa sit orthographia, et rescribere de-
beamus προσφαγμα : conferas verr. 23. 24. Quod
V. D. λαχεῖν conjicit, vice λαβεῖν, ingeniosum est,
et probum puto.

———— περα γαρ ἡδ' ἀπο σκηνης ποδα

Αγαμέμνονος — : ver. 53.

Kingianam emendationem ἀπο, vice ὑπο libb.
V. D. quoque amplexus est. Equidem verum

censeam ὑπὲρ : i. e. *super limen* tentorii transit. Hæ
vocolæ ad ver. 665. scribis commutatæ sunt. De
hoc autem litigare nolumus. At heus ! tu : quid-
nam hoc est, περὰ ποδᾶ ? Monstrum puto, quamvis
V.D. non terruerit, cuius nihil simile in tragicis,
opinor, exstat ; et procurandum. Rescripserim :

————— περὰ γὰρ ἡδ' ἀπο σκηνῆς ΠΟΔΙ

Αγαμέμνωνος —.

Δεικτικῶς scilicet ; quasi *sonus* Hecubæ incedentis
auribus accideret. Noster, Phœn. 100.

κεδρὰ παλαιὰν κλιμακ' ΕΚΠΕΡΑ ΠΟΔΙ.

Ver. 55. ————— ἐκ τυραννικῶν δωματων.

An recte ceperint phrasim interpretes et editores,
nec negem temere, nec affirmem : illustratam
saltem lector inveniet in nostrâ Silv. Crit. tom. iv.
pp. 209. 210. et juvenus studiosa non erat edi-
tori suo scilicet in mediis tenebris deferenda.

Ver. 68 — 74. Lubricus locus est, nec per-
functorie tractandus. Nihil expedit V. D. quod
intelligentibus iudicibus satisfacturum puto.
Versus elegantissimos hoc modo concinnatos
suavissime decurrere, et inoffenso quidem pede,
nemo vel iniquissimus non fatebitur :

ὦ στεροπα Διός, ὦ σκοτία Νυξ,

Ita Porsonus

μελανοπτερυγῶν ματέρ ονειρῶν,

τί ποτ' ἈΡ' αἰρομαι ἐννυχὸς οὕτω

δειμασι, φασμασιν ; ὦ ποτνια Χθρῶν,

ἀποπεμπομαι ἐννυχου ὄψιν.

Tam

Tam belle sic omnia conveniunt, ut pene jures poëtam non aliter constituisse. Quid autem? phrasis στεροπα Διος erat “ in usum studiosæ juventutis ” explicanda; nam interpretes prorsus fefellit, et Ammonium in illis, sit licet, vel V. D. judice, & τυχων ανηρ. Hesychius appositissime: Στεροπη, ΑΤΓΗ: i. e. lux, splendor solis; Διος Φαος: ver. 706. O! Dies, O! Nox. Unde, ut id obiter notem, conficitur plane, ac sepelibilis evadit, V. D. crassior suspicio, de clausularum, ω ποτνια Χθων, ω σκοτια Νυξ, transpositione.

ὅς μόνος, οἰκῶν ἀγκυρᾷ τ' ἐμῶν,
τὴν χιονῶδη Θρηκὴν κατέχει: ver. 79.

Hæc quum manifestissima sint depravationis, V. D. Reiskianas rationes amplectitur, et sic voluit exhiberi:

ὅς μόνος οἰκῶν ἀγκυρᾷ τ' ἐμῶν
τὴν χιονῶδη Θρηκὴν κατέχει.

Tentamen plaudo; sed enim reputes tecum moneo, an quid sensus denique, præter hoc nimio festivum, aut aliud festivius, hinc suboriat: “ Qui “ solus, ut est meæ domûs ancora, sic, ut ancora, “ tenet Thraciam!” Sed re verâ verbis nullus idoneus sensus exculpendus est: sunt merum σκωρ καὶ βορβορος et, qui defenderit, mihi credat, se deridendam operam in latere lavando insumpturum esse. Sed nihil desperent Euripidis amatores: locum nos daturi sumus castigatum

multo certâ ratione magis quam
Pythia, quæ tripode ex Phœbi lauroque profatur.

Et, ne moremur in promissis, en! factum tibi:

*contra
omnem
analogiam.
exemp. desidero.
μ.ο.*

ὅς, ΜΕΝΟΣ ΟΙΚΩΝ ΑΓΚΥΡΑ Τ' ΕΜΩΝ,
ΤΗΝ ΧΙΟΥΩΔΗ ΘΡΗΚΗΝ ΚΑΤΕΧΕΙ.

In sequentibus anapæsticis, VV. DD. vere καμη-
λοποται, olidissimum mendum vel in ipso limine
concoquere quiverunt:

Ἐκαβη, σπαδὴ πρὸς σ' ελιασθην: ver. 100.

Sat scio, neque juvenus studiosa, neque præ-
ceptores studiosæ juventutis, phrasem bellulam,
πρὸς σ' ελιασθην, nobis sunt declaraturi. Rescri-
bendum scilicet:

Ἐκαβη, σπαδὴ πρὸς σ' ΕΒΙΑΣΘΗΝ.

Nihil elegantius, aut efficacius. Interpretis of-
ficio fungatur Orest. 456. ed. Beck. Appositus
est Arrianus, de venat. xvii.—ἀλλὰ εἰς τὰ πεδία
ΒΙΑΖΟΝΤΑΙ, ἐρίζοντες πρὸς τὰς κυνάς. Dionysius
Halicarnassensis, antt. Rom. ii. 66.—παρεκινδυνεύσεν
εἰς τὰ καιόμενα ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ. Addam Lucianum,
de luct. 11. cujus elegantissimam locutionem
VV. DD. minus intelligentes, demutatum ibant; ὡς
—τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη ΒΙΑΖΟΜΕΝΟΝ. Sed
enim, nobis tacentibus, emendationem statim
verissimam agnoscent genuino literarum Græ-
carum gustu contacti.

οισθ'

ἐβιασάμην. I forced myself quod non
sinit verum.

οισθ' ὅτε χρυσεοῖς ἐφάνη ξυν ἱπλοῖς : ver. 112.

Rectissime το ὅτε præposuit V. D. τῷ aliorum ὅτι; sed rationes suas minus accurate videtur exposuisse. Sic expositas oportuit: "Plus est, si quis
" *tempus rei*, quam *rem ipsam*, memoret; quia in
" *tempore* comprehenditur necessario *res ipsa*, sed
" in *re* non ita vicissim *tempus*."

————— Φοινισσομεναν

αἵματι παρθενου εκ χρυσοφορε

δειρης νασμῷ μελαναυγεί : ver. 154.

V. D. studiosæ juventuti minus consuluit *generaliter* dicendo, "morem apud veteres fuisse vir-
" ginibus plurimum auri gestare." Nugæ! *Speciale* aliquid desideramus; quale unicum Virgilii lepidulis sufficiat, *Æn.* vii. 351.

————— fit tortile COLLO

Aurum ingens coluber ———,

Sed enim, ut erumpat a me vera vox, hæc mihi parum fatifaciunt; neque hominis equidem iudicium morer, qui vel putet *captivam* Polyxenam (conferas ver. 622.) *multum auri* gestavisse, vel non videat, elegans ingenium poëtæ de *naturali* quodam decore, non adscito, cogitaturum fuisse in hoc loco. Interea, bonam spem habeas; nam minima mutatio statim ipsissimam manum tragici tibi fuscitabit:

————— Φοινισσομεναν

αἵματι παρθενου εκ ΧΡΥΣΟΦΟΒΟΥ

δειρης νασμῷ μελαναυγεί.

ubina in

Contendas autem oculos, lector! vel si tibi sint Lyncei, in lineamenta literarum, ne fortasse non dispiciant, quid intersit ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΥ et ΧΡΥΣΟΦΟΒΟΥ. Apicem scilicet: hoc tantum. Noster, Phœn. 198.

ω ποτνια, ΧΡΥΣΕΟΒΟΣΤΡΥΧΕ,

ω Διος ερνος, Αρτεμι.

Eadem medicina Clearcho facienda est apud Athenæum, xiii. 2. p. 564. *επε παιδος αρρενος, επε παρθενων των χρυσοφορων, επε γυναικων βαθυκολπων, καλου το προσωπον.* Lege, παρθενων ΧΡΥΣΟΦΟΒΩΝ· ut mox in eadem paginâ: Ω καλλιπροσωπε, ΧΡΥΣΕΟΒΟΣΤΡΥΧΕ Γαλατεια. Numeros locorum non attingo; quum me longe peritiorem artificem, Porsonum dico, postulent.

ποιαν, η ταυταν, η κειναν,

στειχω; ποι δ' ησω; πη τις θρων,

η δαιμων, εστ' επαρωγ; ver. 165.

Illud δ' otiosum est; ut oratio manca insuper, et ne Græca quidem. Miror V. D. has fordes studiosæ juventuti ingurgitandas propinasse, et viam iracundiæ plagorum Orbiliorum sic inhumaniter munivisse; quum Butlerianum illud in primis verum sit, nec usu quoque vel suis *Etonensibus* ignotum forsitan:

As pedants out of school-boys' breeches

Do claw and curry *their own itches*.

Si rescribas, ποι Μ' ησω; *quo me immittam?* habebis
id,

id, quo nihil purius, nihil facilius, nihil denique utriusque linguæ scriptoribus usitatus: sed, quoniam cessat in hoc systemate subinde anapæstorum lex, malim equidem rescribi:

———— ποι ΠΟΔ' ἦσω; —

Inter tot ductus similes facilis erat hæc omissio. Sic autem Rhesi scriptor, ver. 798.

———— οἱ δ' ὀχημα πωλικον
λαβοντες ἵππων, ἸΕΣΑΝ ΦΥΓῃ ΠΟΔΑ.

Brunck
Mussgrave.

Quid autem? vitiosa sunt, quæ proxime sequuntur; nec possum non attingere, festinem licet, et me tempus deficeret, si omnia dramatis hujusce ulcera curatius tractare pergerem:

ω κακ' ἐνεγκῆσαι, Τρωαδες,
ω κακ' ἐνεγκῆσαι πηματ', απ-
ωλεσατ', ωλεσατ'. —

Hoc per se bonum est; quis neget? sed est, ut quod maxime, alienum loco. Reponas ocyus meo periculo:

ω κακ' ἐνεγκῆσαι 'PHMAT':

“Perdidistis me *malo* nuncio, quem attulistis.”

Ἄλλεται ὀφθαλμος σευ ὁ δεξιός, —

benevole lector! et erudite, rem rite excogitatam sentiens, agnoscensque?

———— εἰ γ' ὀλιγον περ ἐπιψαυεις πραπιδειςσι.

Similiter supra noster, ver. 107.

αλλ' ἀγγελιας βαρος ἀραμενα
μεγα, σοι τε, γυναι, κηρυξ ἀχρων.

Conferas

Conferas etiam verr. 178. 662. et Helen. 1297.

————— ΦΗΜΑΣ δ' ΕΙΛΟΙ

Εσθλας ΕΝΕΓΚΩΝ γ' ———.

Quidnam huc faciat, uti diximus, *ΕΝΕΓΚΕΙΝ ΠΗΜΑΤΑ* ;
Editores tamen nihil sunt subodorati, et receptis
quam patienter acquieverunt ;

————— haud illud quærentes, num sine sensu,
Tempore num faciant alieno.

————— ΟΙΚΩΝ Μ', ΩΣΤ' ΟΡΝΙΝ,

Θαμβει τῷδ' ΕΞΕΠΤΑΞΑΣ ; ver. 181.

At enim expergiscimini, VV. DD. qui Euripi-
dem nobis expolitis ; atque ediffertetis velim,
quidnam sit hoc phraseos, *ΕΚΠΤΗΣΣΕΙΝ ΟΙΚΩΝ ΤΙΝΑ*. Mus-
fant, et nihil habent, quod respondeant. Forfan
tamen, vir acutissime et *ΠΟΛΥΜΑΘΕΣΤΑΤΕ* ! amicus
ille tuus, qui me subdole et minus candide in
Æschylo Glasguensi recensendo nuper impeti-
verit ex latebris,

ΤΥΦΛΟΙΣ ὄρωντας ΟΥΤΑΣΑΣ ΤΟΞΕΥΜΑΣΙ°

(homunculum, studiis improbiſſimis inter has
temporum angustias victum difficilem sibi suisque
vix, aut ne vix quidem, extudentem) hæc et
alia miracula speciosa mox in lucem prola-
turus sit ! Dixerim interea, et edixerim, in ul-
timam barbariem relegandum esse hoc dicendi
genus : nos adeo videndi ad Eur. H. F. 976. 987.
Ion. 1299. Nimirum, vel capiendum est pro
ΕΞΕΠΤΑΣΑΣ, a *ΠΤΑΩ*, *ΠΤΗΜΙ*, *VOLO* ; vel scribendum
ΕΞΕΠΤΟΛΣΑΣ, a *ΠΤΟΙΩ*, *terreo*. Utrum mavis accipe.

ω Δυστανα

ω δυστανη ματερ βιοτας : ver. 201.

Me fidejussore, tu statim corrigas audacter :

ω ΔΥΣΤΑΝΑ ματερ βιοτας.

ut pariter centies in tragicis; neque aliter, uti jam video, scholiastes. Noster, H. F. 482.

εμοι δε δακρυα, λητρα' δυστηνος ΦΡΕΝΩΝ.

Hinc V. D. optime correxit ver. 215. infra; quemadmodum et ipse reponendum esse statim viderim.

—— σοφον τοι καὶ κακοις, α' δει, φρονειν : ver. 232.

Vere et recto cum judicio sic V. D. rescripsit pro τι quamvis Stobæus etiam edd. et MSS. consenserit, ad mor. ecl. iii. p. 38. In eandem emendationem multis abhinc annis sponte nosmet incidimus.

Ver. 246. εψαυσε μὲ : ver. 247. κατειπ' εμοι. Videas et in transitu mireris, hic atque per totam fabulam, V. D. in his scribendis obstupefcendam ? fane inconstantiam.

Ver. 269. Probe posuit προσφαγματα (scribas modo προσφαγματα) V. D. et contulit Orest. 1059. Nos videas ad Soph. Phil. 35. Lucret. iv. 591. v. 678. et Silv. Crit. iv. p. 49. ubi quatuor abhinc annis, V. D. animadversionibus in Toupium parum confcii, versus Hecubæ quoque et Orestis composueramus. Alia sunt super hac re in
promptu;

promptu ; sed manus abstinendum est, ne nobis
ex urceolo fiat amphora.

ἡδ' αὐτὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παραψυχή,
πολις, τιθηνή, βακτρον, ἡγεμῶν ὅδ' : ver. 285.

Non dignam habuit V. D. quam memoraret, emendationem meam in Silv. Crit. sect. CLXXV. ΠΟΣΙΣ, pro πολις ac profecto Eustathius, de Ism. am. lib. vi. p. 205. receptæ lectioni videtur suffragari : non absterreor tamen, quin ad vere candidos ac venustos provocem, ut dicant, an hic videant, necne, aprum in fluctibus non suis æstuantem. Me impulsore conferant in primis Homeri locum, nostrum Alc. 657. 658. Troad. 107. versus tragicos apud Diog. Laërt. vi. 38. Ovid. epist. iii. 52. Anthol. Lat. Burm. i. 161. 1. ac, quibus callet iudicium et animus viget ἀφιλαυτος, hi fortasse saltem conjecturam meam non aspernabuntur. Ausim insuper contendere vocem ἀποσις, vice ἀπολις, restituendam esse verr. 669. 805. hujusce fabulæ, Troad. 1186. nam novimus universi, rariora vocabula passim librariis exturbari. Sed hæc objacent vitilitigantibus : igitur unusquisque suo iudicio fruatur.

In sequente versu placet Stobæi scriptura, V. D. non recensita, p. 561. τοῦ κρατεντα exhibentis : quum poëtæ varietates numerorum tales adament, et alacritate ac studio venentur, ut propulsent lectoribus satietatem.

το δ' αξιωμα, καὶν κακως λεγῃ, το σου

πεισει — : ver. 297.

Eum hercle mihi plausorem nolim, qui, variantibus libris, nedum tot omne genus unanimis, (nam Ennius multis de causis nihili faciendus) vulgarem locutionem λεγῃς, pro exquisitissimâ λεγῃ, posset infercire. Consulas mox, quæ de hoc schemate dixerim ad Lucret. v. 24. et committas Phædrum, ii. 5. 23. nam trivialibus immorari pudet, pigetque; quamvis magni interfit, ut in his venustatibus recta sint juvenum judicia.

καὶ μὴν ἐμοὶ γε, ζῶντι μὲν, καθ' ἡμέραν

καὶ σμικρ' εἶχοιμι, παντ' αὖ ἀρχαυτῶς εἶχοι

τυμβὸν δὲ βυλοῖμην αὖ ἀξισμένου

TIMΩΝ ὁρασθαὶ· δια μακρὰ γὰρ ἡ χάρις : ver. 321.

Versus longe nobilissimos, quorum structuram, in procinctu licet stantem, V V. DD. haud intellectam habuere, prout distinguendos arbitror, ac legendos, unâ operâ exhibui. Vulgo post ἡμέραν interpungunt insulsiſſime: sed, utcunque exemplis parum indigeamus, ita pessime factum esse te docebit vel unus noster ad Med. 1020. Elect. 235. Teleph. frag. 22. Insuper, mi lector! inter ζῶντι ac τυμβὸν pulchra oppositio se prodit. Rescripsimus autem τιμῶν pro τὸν ἐμὸν: si vero V. D. aut quisvis alius illorum,

— qui esse primos se omnium rerum volunt,

Nec sunt —,

D

vel

vel exemplum singulare nobis unde unde eruere
 valebit verbi *αξισθαι* sic positi sine substantivo,
 pro *κοσμεισθαι*, libenter conjecturam repudia- *notam*
 bimus. Græcas interea calendas patienter, dum *(scilicet)*
 hoc fiat, expectemus. Rursus, si *γονιμος* pro
γενναιος, *nobilis*, laxiore sensu ferri poterat, ΓΟΝΙ-
 ΜΟΝ a vestigiis literarum ΤΟΝΕΜΟΝ, de veteri
 scripturâ, propius abfuisset. Sciscant doctiores,
 et rectiora proferant: nam locus omnino cor-
 ruptus circumfertur.

αι, αι· το δαλον ὡς κακον πεφυκεναι,

τολμαν δ' α' μη χρη, τη βια νικωμενον: ver. 336.

“ πεφυκ' αει vulgo, et Stobæus p. 237. πεφυκεναι

“ Ald. et plures MSS. cum Eustathio viii. p. 301.

“ Sed omnes mox *τολμα*, cui literulam addidi.”

Sed, si me satis audias, V. D. te pœnitebit ad-
 didisse, sine necessitate, fructu nullo. Durior est
 tuæ lectionis in priore versu syntaxis, nec cui-
 libet expedienda; et facilius est intelligere scrip-
 turam duplicem ΠΕΦΥΚΕ ΑΙΕΙ in ΠΕΦΥΚΕΝΑΙ
 migrasse, quum literâ inter se singulari tantum
 discrepent; quam vicissim. Cæterum, suspecta
 nobis semper lectio est, quæ suffulciri se flagitet
 arbitrariâ prorsus contra librorum auctoritatem
 conjecturâ. V. D. igitur

Cum suo vivat valeatque *τολμαν* †
 atque nosmet minus audaculi redonemus ha-
 bitum priorem loco:

6

αι,

+ Non illius, sed Reiskii est.

αι, αι' το δαλον ὡς κακον πεφυκ' αει'
τολμα θ', α' μη χρη, τη βια νικωμενον.

Nolim loqui nimis confidenter, neque enim mortalem et ignarum decet; aures etiam pronas meliora docentibus, is sum, qui libens praestem: verum tamen fallor, aut ver. 439. odiosissimâ dicendi sribligine vitiatus est:

ω Φως, προσειπειν γαρ σου ονομ' εξεστι μοι.

Locutionem profecto προσειπειν ονομα non agnosco, et persuasi mihi Euripidem pulchrius aliquid dedisse; quod de tenebris revocaturus extemplo sum in lucem:

ω ΦΩΣ· προσειπειν γαρ σου ΟΜΜ' εξεστι μοι:

vide nostram Silv. Crit. i. pp. 128. 129. Nempe, Φως est sol: confer sis Orph. hymn. vii. i. xxxiii. 8. nos ad Herc. fur. 220. et Oppiani elegantissimos versus in notis meis ad Soph. Trach. 203. videas etiam nostrum, Iph. T. 194. Elect. 102. Hæc autem prius excogitaveram, quam noverim virum perdoctum Fridericum Jacobs in eandem emendationem, longe certissimam, incidisse.

αυτη πελας σε νωτ' εχασ' επι χθονι,

Ταλθυβιε, κειται: ver. 490.

Nolim de VV. DD. sententiis primam vocem cum spiritu efferri, αὐτη sed hoc leviculus est. Aliud stomachabar magis: Hecubam scilicet *resupinato corpore* jacere, εξυπτιασθειςαν ασχημονως, in hominum conspectu. Indignissime factum est.

D 2

Amoliaris

minime cu
efect ξυγκ
μενητ

Amoliaris itaque poëtæ decentissimo opprobrium,
rescribendo :

αὐτὴ πέλας σὺ, ΧΡΩΤ' ἐχὺς' ἐπὶ χθονί,
Ταλθυβίε, κείται — :

vide verr. 714. 776. Supra, ver. 410. undequa-
que gemellus est :

βῆλει πέσειν πρὸς ὕδας, ἑλκῶσαι τε σὺν
γεροντὰ ΧΡΩΤΑ — ;

Hinc infra statim, ver. 505.

ἐὰν τις οὗτος ΣΩΜΑ τοῦμον οὐκ ἐκ
ΚΕΙΣΘΑΙ — ;

Consultas Hesychium, et compares Hom. Il. T. 33.
Φ. 568. Hinc duo notabiles Mæonidis ejusdem
loci longe commodiorem interpretationem nan-
ciscantur, quos lepido lectori, festinantes licet,
non invidebimus. Prior legitur Il. N. 279.

Τὰ μὲν γὰρ τε κακὰ ΤΡΕΠΕΤΑΙ ΧΡΩΣ ἀλλυδὶς ἀλλῇ,
Οὐδὲ οἱ ΑΤΡΕΜΑΣ ἥσθαι ἐρητύει' ἐν φρεσὶ θυμός — ;
“ undique *versatur corpus*, neque manet *immobilis*
“ in fede.” Quid clarius? συμμεταβαλλόντος σώμα-
ταις τῆς ψυχῆς μεταβολαῖς : ut pereleganter ex-
posuit scholiastes Villoisoni. Locus posterior
venit in Il. P. 733.

Ἀλλ', ὅτε δὴ ῥ' Αἰάντε μεταστρεφέντε κατ' αὐτὰς
σταιήσαν, τῶνδ' ΤΡΕΠΕΤΟ ΧΡΩΣ· ὅδε τις ἐτλη,
ΠΡΟΣΣΩ Αἰῆας, περὶ νεκρὰ δηρίασθαι.

Sed a diverticulo repetamus viam.

—— ἀπωλομένη,

con huc de
proprie toto

——— ἀπωλομένη, Φίλαι·

ὥς τὴν Λακκαϊναν, ξυγγόνου Διοσκοροῖν,

Ἐλευνὴν ἰδοίμι : ver. 444.

“ Perii, amicæ ! uti vellem Helenam quoque vi-
“ dere pereuntem.” Locum V. D. corrumpit,
ut antecessores ejus corruperunt, plene distin-
guendo post Φίλαι. Hoccine etiam in usum stu-
diosæ juventutis?

*Tantum n.
ob Helenam in-
terpunctionem*

ὦ Ζεῦ, τί λέξω ; ποτέρα σ' ἀνθρώπους ὄραν,

ἢ δοξάν ἄλλως τῆνδε κερτῆσθαι μάτην

ψευδῆ, δοκῶντας δαίμονων εἶναι γένος ; ver. 492.

Recte statuit V. D. post Musgravium vocem
ἄλλως non esse loco deturbandam ; sed gramma-
ticas periodi rationes, pace illorum dixerim !
neuter vidit. Ita capias : Τί λέξω ; τῆτο —· ἢ ἄλλως
λέξω τῆτο ; Vide ver. 306. — Et δοκῶντας non respicit
ἀνθρώπους, sed αὐτοὺς, quosvis, subintellectum : nam
alii aliter veterum philosophorum de *providentiâ*.
Delendæ sunt igitur unâ transversæ calami liturâ
VV. DD. notæ.

——— κοινὴ Φυρῆσα δυστήνου καρὰ : ver. 500.

Et *caput* tantum pulvere fedabat scilicet, dum
solum volutabunda premeret ! Lego :

——— κοινὴ Φυρῆσα δυστήνου ΧΡΟΑ.

Ille paullo diversus est lugendi modus : videas
Supp. 826. Hom. Il. Σ. 23. 26. Alii passim.

Ταλθυβίος ἦκω, Δαναΐδων ὑπηρέτης,

Ἀγαμέμνονος πεμφάντος, ὦ γυναι, μετὰ : ver. 508.

Editores

Editores doctissimi! scribæ illepidi! interpretes ignavi! *ες κορακας* acervatim cum vestris solæcismis erubescendis. Siccine vero castissimum poëtam contaminatum circumferri convenit, et coram studiosis juvenibus traduci? Emundes quam citissime:

X

——— πεμφαντος Σ', ω γυναι, μετα :

“ qui me *ad te quærendam* misit.” Confer sis verr. 513. 516. 725. Alc. 46. Supp. 670. Herac. 218. In promptu fuerit lectorem multitudine locorum obruere; sed nemo Græce sciens huic emendationi, semel monitus, audebit oggannire; quis enim *σιγματισμον* in Euripide saltem damnet?

λεκτοί τ', Αχαιῶν εκκριτοί, νεανιαί: ver. 529.

Neque hujusce quidem versûs, utcunque talia dissimulet, grammaticas rationes perspectas habuit editorum grex: aliter ad istam normam distinctum posuissent. “ Et eximii juvenes, *e* “ *Græcis selecti* ;” nam nihil impediēbat scilicet, quo minus *e Trojanis* seligi potuissent. Sed hæ minutiae parum dignæ sunt, quæ VV. DD. sublimiora majoraque contemplantibus, moram injiciant! Noster, Troad. 1241.

Τροία τε, ΠΟΛΕΩΝ ΕΚΚΡΙΤΟΝ, ΜΙΣΘΜΕΥΗ.

Addam Apollonium Rhodium, iv. 1185.

——— αγε δ' ὁ μὲν ΕΚΚΡΙΤΟΝ ΑΛΛΩΝ

Αρνεῖσθαι μὴ λαν.

Editi

X Siccine vero castissimum poëtam
et μελβικώτατον violari convenit
et cum spondaeo in 4to loco circum-
ferri prohi pudor! Dormis mi Wakefield

Editi de solito *αγεν*: at enim te, finalis *ν*! cum
tuâ importunitate magnus perdat Jupiter!

———— καθεισα προς γαιαν γονυ: ver. 565.

“ MSS. quidam, κατθεισα, non male.” Imo, nisi
valde fallor, pessime. Nam κατθεισα γονυ, *solutum*
esse genu et *deartuatum* corpore, innueret, in hoc
loco: non *submisisset* igitur genu Polyxena, ad V. D.
mentem, sed *exuisset* plane, quasi *ligneum*, et affabre
politum, si dîs placet,

Τεκτονος εν παλαμησι δαημονος· ὅς ῥα τε πασης

Ευ ειδη σοφης, ὑποθημοσυνησιν Αθηνης.

Et profecto, ut V. D. consolemur, hoc aut ridi-
culum est, aut non, proinde ut sunt homines,
quibuscum rem habueris: nam, chirurgico quo-
dam, Cookii comite, inter septemtrionalium in-
sularum incolas, caput artificialiter comatum
aperiente, ut fudariolo humores abstergeret, sim-
plicissimi homines se persuasos habuerunt, eum,
vestram fidem! solidi ædificii unam saltem con-
tabulationem disjunxisse!

Ασβεστος δ' αῖ' ενωρτο γελως ασοφοισι θεαταις,

Ὡς ιδου ανθρωπου κεφαλην ὑπανοιγνυνοντα.

Jam vero telam pertexamus.

———— τοιαδ' αμφι σης λεγον

παιδος θανσης: ver. 584.

Sic omnes libri, præter MS. Harl. qui λεγων
exhibet: Brunckius, Heathius, et V. D. volunt

λεγω·

refac si forte expurgare te posses.

λεγω· quæ lectio frigore letali ferit locum. Ego,
ni fallor, felicissime mendum tollam :

———— τοιαδ' ἀμφι σης ΔΕΧΟΥ

παιδος θανσης —.

Noster tragicus, Orest. 245.

———— το πιστον ΤΟΔΕ λογων εμων ΔΕΧΟΥ.

Ita quoque Med. 773. Androm. 1239. alibi :
Soph. Phil. 131.

———— παρακαλει δ' εκειθεν αυ

λυπη τις αλλη, διαδοχος κακων κακοις : ver. 592.

Criticus, quicumque facilem hujusce syntaxeos
expositionem enodatam præstiterit,

———— erit mihi magnus Apollo.

Tres reconduntur nobis in pharetrâ sagittæ, qua-
rum quælibet dextro jactu scopum feriat ; sed
ab Euripidis arcu missam non temere designa-
verim. Prior hæc est :

———— παρακαλει δ' εκειθεν αυ

λυπη τις αλλη ΔΙΑΔΟΧΟΙΣ κακων κακοις.

Vides rem haud infeliciter peractam erronei unius
tenuissimi reductione. Possis etiam hoc modo,
per poëtis usitatissimam ellipsin :

———— παρακαλει δ' εκειθεν αυ

λυπη τις αλλη, ΔΙΑΔΟΧΑΣ κακων κακοις.

Nec minus, sed molimine paullo laboriosiore,
διαδοχαις etiam satis constructioni faceret : pri-
mam tamen conjecturam vero propiorem puto.
Confer Androm. 745. 804.

————— τὸ δ' ἦν τις εὐ μαθη,

οἶδεν το γ' αἰσχροῦ, κανονί τε καλῆ μαθῶν : ver. 606.
Haud dubie depravatum locum legimus, uti V. D. probe suspicatur; qui nobis μετρῶν pro μαθῶν commendat. Sane, si quis probabile existimet το μετρῶν, vocem simplicem ac vulgarem, nec re-
pertæ literarum ductibus admodum affinem, mi-
grare potuisse in μαθῶν, similes lactucas pauci
trivialium emendatorum morfiunculis ejus invide-
bimus.

Adspice, num mage sit nostrum penetrabile telum :
et odiosum illum N finalem,

Εχθρὸς γὰρ μοι κείνος ὁμῶς αἶδαο πύλῃσι,
me hortatore rejice, secutus Aldum scilicet :

————— τὸ δ' ἦν τις εὐ μαθη,

ΟΙΔΕ το γ' αἰσχροῦ κανονί τε καλῆ ΣΤΑΘΜΩΝ.
Confer Ion. 1156. Æsch. Ag. 1054. Soph. Œd.
T. IIII.

στίθμα Rh
v 293.

ὥς παιδὰ λυτροῖς τοῖς πανυστατοῖς ἐμην, —
λίσσω, προθῶμαι θ'. (ὥς μὲν ἀξία, ποθεν;
ἐκ αὐτοδυναμην ὥς δ' ἐχῶ τί γὰρ παθῶ;) —
κόσμον Γ' ἀγειράσ' αἰχμαλωτιδῶν παρὰ : ver. 619.
Si VV. DD. pulcherrimorum versuum subtilio-
rem compagem percassissent, ita legendum esse
et interpungendum clare vidissent. Res molestio-
rem curam respuit, et nos non lente festinamus.

τί δ', ὦ ταλαίνα; σὴς κακογλωσσῆ βοῆς.
Hæc est portentosa distinguendi ratio, quam in-
E ivit

ivit V. D. Ocyus transferas moram post *ταλαινα* ad finem versûs; et te recipias ad nuper annotata in ver. 201. cum Med. 1028. Pariter *ακρι-
βειαν* punctorum desidero ad ver. 777. inferius. Consulas autem me ad Virg. geo. iii. 498. nam puerilia scrupulosius nolim persequi; nec tamen studiosorum juvenum commoditates sunt omnino negligendæ.

κοινῆς τραπέζης πολλακίς τυχῶν ἐμοί,

ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων : ver. 788.

Sic edidit Aldus, tantum non emendatissime; neque *χαρακτηριστικωτέραν* venustatem orationis novit Græcia: nos super hac re quædam dedimus ad Herc. fur. fin. et alibi. Homerus, Od. P. 155.

Ἰστω νῦν Ζεὺς Πρῶτα Θεῶν, ξενίῃ τε τραπέζῃ.

V. D. tamen ita scriptum voluit, ac posuit etiam in contextu:

ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτος ὧν ἐμῶν φίλων.

Verum enimvero Divæ Critices exsequias ire tempus est, si concedamus id V. D. plumbeos scribas utique exquisitissimis elegantissimis nusquam non delectari, et summos poëtas vulgaria dicendi genera passim adhibuisse. Cui tamen contrarium non esse verum, (hos nempe solos sapere, ac librarios omnia in pejus demutare) cordato nemini persuaserit vel acutissimi mortalium

Perpetuus sermo, nigraï noctis ad umbram

Auroræ perductus ab exoriente nitore.

Suggerit

Suggestit autem V. D. “ Omnino post *τυχων* aliud
 “ participium, quod duo sententiæ membra con-
 “ necstat, requiritur.” Quæ aut recta sunt, aut non.
 Nobis videtur substantivi verbi participium re-
 ticeri potuisse. Ne vero nimis contumaces simus,
 hoc ei largiamur; et proponamus vicissim proba-
 biliorē restitutionem loci:

κοινῆς τραπέζης πολλακις *τυχων* ἐμοί

ξενίας, ἀριθμῷ πρώτῃ τ' ὦν ἐμῶν φίλων:

i. e. “ hospitalitatem communis mensæ mecum
 “ participans.” Nec dissimulem tamen, mihi non
 minus hanc formam arridere:

ξενίας, ἀριθμῷ πρώτῃ τῶν ἐμῶν φίλων:

omissâ tantum copulâ; quam, ut putem, ignorata
 constructio invexit.

τυραννὸς ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν δὴλη σέθεν·

εὐπαίς ποτ' ἔσα, νῦν δὲ γράυς, ἀπαίς δ' ἄμα·

ἀπολις, ἐρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν: ver. 805.

Dixi supra legendum esse *αποσις*: et, si clausulas
 sententiæ singillatim intuearis, liquebit aliter non
 inveniri quod respondeat voci *τυραννὸς*: erat enim
 Hecuba quondam *regina*, quum fuerat *uxor regis*.

οἱμοὶ ταλαίνα, ποί μ' ὑπέξαγεις ποδα; ver. 806.

Sensus esse videtur; “ Quo meum pedem sub-
 “ ducis, i. e. quo me cogis te sequi?” Scopum
 verborum V. D. perspexit; locutionis rationes
 (quod omnium primum est) haud magis integu-

mentis evolutas præstitit, quam si nihil dixerat.
Imo, mihi in mentem venit Terentianum illud :

————— Fecisti probe :
Incertior sum multo, quam dudum ———.

Nimirum, ut his angustiis aliquatenus extricemur, concipias tecum velim, Agamemnona pedetentim recedere, et Hecubam non desistere subsequi. Hinc, opinor, mutatâ saltem literulâ, lectio suboritur, quæ fortassis omne punctum doctorum feret :

οἱ ῥοι, ταλαιναῖ ποι μ' ὑπεξαγεις ΠΟΔΙ ;

In ver. 831. nihil in hac arte certius emendatione Musgravianâ :

και χερσι, και ΚΟΡΑΙΣΙ, και ποδων βασει

pro vulgatâ scriptione κομασι. Sed loco, quem alicubi in commentariis Lucretianis ventilaverim, nunc tædet inhærere. Hoc amplius addam verbum, me eâdem scripturæ vitiositate liberavisse Sophoclem in Aj. 1209.

κειμαι δ' αμεριμνος οὕτως
αι, πυκιναις δροσοις
τεγγομενος ΚΟΡΑΣ λυγρας,
μνηματα Τροιας.

Ita locus ille, misere affectus et ineptissime intellectus, ordinandus erat, ac distinguendus. Satis sit provocasse ad Med. 922. Supp. 70. nam jacet extra controversiæ fines hæc emendatio.

απο δε στεφαναν κεκαρσαι
 πυργων, κατα δ' αιθαλα
 κηλιδ' οικτροτατα κεχρωσαι,
 ταλαιν': ver. 905.

Mirror superbissimum V. D. iudicium elisioni vocalis in κηλιδι tam patienter assensisse. Sed, de hoc ut fileam, posito pignore contenderim sic mendose scribi versus, et sincerissime ad hanc normam denique reformari posse :

————— κατα δ' ΑΙΘΑΛΩ,
 ΚΗΛΙΔ' ΟΙΚΤΡΟΤΑΤΑΝ, κεχρωσαι — .

Tamet si non arbitrariæ sunt hæc scripturæ, sed idoneis auctoribus munitæ ; sicut editorum collationes docent. Obstupuissem vero, si constructio exquisitissima vitiosas lectiones de solito progignere destitisset ; cuius nimirum exemplum simile locus Sophoclis nuperrime citatus nobis suppeditat, et emendatio una e propositis supra, ad ver. 592. Ampla sane seges est horumce + ? schematum in poëtis ; adeo ut solícite specimina disquirere minime necessum sit, hoc saltem tempore. Porro, non operæ pretium habuíssem vel in transcurso nunc suffragari Musgravio, recte pronuncianti vocem καπνυς, quæ in Ald. et MSS. post αιθαλω ingesta est, merum esse glossema interpolatum ; nisi inde nanciscerer occasionem uno conatu corrigendi Hesychium, atque in patriam suam revocandi demum dictionem quandam Græcissimam, meis saltem lexicis exfulantem.

Hesychius :

Hesychius: Αἰθαλῶδης· ΚΑΠΝΩΔΗΣ, σκοτωδης. Lege:
 2 Αἰθαλῶδης· καπνωδης, ΣΠΟΔΩΔΗΣ. Sic Appianus,
 bell. civ. v. 114.— πνιγῶδῃ τε ἔσαν ἀπ' ἐκείνου, καὶ κοιν-
 ορτῇ ΣΠΟΔΩΔΟΥΣ γεμισσαν. Scholiastes Apollonii,
 Argon. ii. 133. Λιγνυοῦντι τῷ αἰθαλῶδει. Ὁ δὲ λόγος·
 Ἰπὶ πλεον δὲ τῷ λιγνυῶδει καὶ ΣΠΟΔΩΔΕΙ καπνῷ καπνι-
 ζομεναι, ὑποχωρεσι (l. ΑΠΟΧΩΡΟΥΣΙ) τῶν συμβλῶν.

ἐπιδεμνίος ὡς πεσοίμ' ἐς εὐναν : ver. 921.

Si rhinocerotes Euripidi contigissent editores,
 bene novi, quod feda hujusce orationis tauto-
 logæ scabitus nasos eorum in nimiam adunci-
 tatem fuisset contractura. Legere soleo :

ἐπιδεμνίος ὡς πεσοίμ' ἐς ὕπνον :

“ut, marito in lecti stratis dormiente, (ver. 913.)
 “pariter egomet abirem in somnum.” Noster,
 in Orest. 217.

ὦ φίλαθ', ὡς μ' ἠυθράνας Εἰς ὕπνον πέσων

Item Sophocles, Phil. 826.

————— ἀλλ' εἰσώμεν, φίλοι,
 ἐκπλῶν αὐτὸν, ὡς μ' Εἰς ὕπνον πέσῃ.

Editores, quos vera statuit constructio, et in his
 V. D. nomen suum haud dubie profitetur, mox
 hujusce chori locum pravissimis distinctionibus
 dehonestaverunt et corruperunt; licet, quod fe-
 rus video, meliora Musgravius edixerit; Hesio-
 deum illud ignominiose roborantes:

ὅς

2 Ecce emendationem viri *abioquin*
 nimium Thrasonis, hic modestioris,
 unice veram, extraque fines
 Sicut nuperime, sed falso, aciebat,
 controversie iacentem.

Ὅς δὲ κε μὴδ' αὐτῷ νοεῖ, μὴτ' ἀλλὰ ἀκῶν
 Ἐν θυμῷ βαλλεται, ὅδ' αὐτ' ἀχρηῖος ἀνὴρ.

In usum studiosæ juventutis haud me saltem pœ-
 nitebit versus accurate interpunctos exhibere :
 quid enim est in his literis cuivis usui, si rectus
 scriptorum sensus sit impune negligendus ?

αγομαι δε, θανοντ' ἰδῶσ' ἀκοιταν
 του εμου, ἄλιον ἐπὶ πελαγος·
 πολιν τ' ἀποσκοπεῖσ', ἐπεὶ .
 νοστιμον ναυς ἐκινήσῃ ποδα,
 καὶ μ' ἀπο γὰς ὤρῃσεν Ἰλιάδος,
 ταλαίη ἀπειπον ἀλγῆι: ver. 931.

Vehementer ambigam, an hoc quoque sit legiti-
 mum, et quod Græcia suum dicat:

——— ἀλλὰ τίς χρεῖα σ' ἐμᾶ; ver. 970.

Saltem, dum critici doctores similis ellipseos in
 hac phrasi specimen protulerint, liceat hoc pacto
 proponere scribendum:

——— ἀλλὰ τίς χρεῖα 'ΣΤ' ἐμᾶ.

Vellem, nimis vellem, meliorem divinationem
 videre; seu potius ope probæ interpretationis vel
 optimam divinationem lucrifacere.

ἡ γὰρ καθῆιλες Θρηκα, καὶ κρατεῖς ξένῃ; ver. 1038.

Ergo diversi sunt procul dubio *Thrax* et *hospes*!
 Hasce autem barbaras orationis inficetias, et ab-
 surdas sententias, nullam viris eruditis naïveam
 movisse;

Ἡ γὰρ καθῆιλες Θρέμμα, καὶ κρατεῖς ξένου.
 Ἡ βάρβαρον Θρέμμα, καὶ θρασὺς ὡς Ἄνδρα.
 Ἄνδρα, ὡς 260. — Ἰρῆ. Αὐτὸς Κανθίδος
 ἐκγονοὶ Θρέμματα. Chorus

movisse; quin per patientissimam socordiam studiosæ juventuti recoquant? Certe vix memet continere valeo; et omne id, quod male me habet, sum in eos evomere paratus. Ex adjacentibus versibus bonitas emendationis meæ clarissime vel cæcutientibus elucescet:

‘ΕΚ. ἔ γαρ ποτ’ οἶμα λαμπρον εὐθησεις κοραῖς

ἔ ΠΑΙΔΑΣ οὔφει ζωντας, οὐς ΕΚΤΕΙΝ’ ἐγω.

‘ΗΜ. ἡ γαρ ΚΑΘΕΛΙΑΕΣ ΤΕΚΝΑ, καὶ κρατεῖς ξυν,

δεσποῖνα· καὶ δεδρακας, οἷα περ λεγεις;

Sentisne Hecubam de *duobus* facinoribus loqui; et chorum, verba cadentia tollentem, de *duobus* similiter interrogare? Certe sentis, et conjecturæ manum dabis; cui nimirum ex abundanti sequentia concorditer suffragantur.

Sagacitatem V. D. magis in detegendis ulceribus, quam persanandis, ego profecto laudem. Mihi videtur interea ver. 1050. ὁλοκληρος et sanissimus, ad glossæ datæ mentem: “Incedens ope
“manûs, quasi *pes* foret.” Quod pulchre dilucidum. Nec tamen F. Jacobs male intellexit: qui videndus. Adeas etiam Troad. 1003. Rhœf. 690. Si sit vero, qui rationes V. D. probet, is habeat ita constitutos versus, atque alterà etiam mendâ, quæ penitus fugerit oculos editorum, liberatos:

πα βω; ΠΟΥ στω; πα κελσω;

τετραποδος βασιν θηρος ορεστερα

τιθεμενος, ἐπὶ χερὰ ΚΑ’ Π’ ἰχθυος;

Libri, πα στω· sed emendatio mea, hac occasione, centum libris reclamantibus, accipienda foret. Eadem porro medicina ver. 1070. haud minus competit:

ΠΟΤ στω; πα καμψω; πα βω;

et Alcestidi quoque, ver. 876.

ποι βω; ΠΟΤ στω; τι λεγω; τι δε μη;

De Sophoclis Antig. 42. lis moveri potest:

ποιον τι κινδυνευμα; πα γνωμης ποτ' ει;

Hoc unum dicam. Si verbum ει fit ab ειμι, εο, tum rectum fuerit πη Turnebi, vice recepti πα. Huic autem disputationi, multum lucis et nitoris allaturæ poëtis, et tragicis potissimum, area latissima patefcit; quâ nobis per otium jam nunc decurrere non licet:

ει τις γυναικας των πριν ειρηκευ κακως,

η νυν λεγει τις, η παλιν μελλει λεγειν,

απαντα ταυτα συντεμων εγω φρασω·

γενοσ γαρ ςτε ποντος ςτε γη τρεφει

τοιονδ'· ο δ' αει ξυτυχων επισταται: ver. 1168.

Ita versus scriptos exhibuit V. D. unde pro comperto nobis est, eum ad veram poëtæ mentem non quivisse penetrare: id, quod tuto, ni fallor, affirmari possit etiam de Brunckio et Ammonio, qui peritius tamen interpunxerint; aliter enim credibile est, eos haud fuisse interpretationem rectam lectoribus negaturos. Ad ingenium redit

heic quoque V. D. offam putidam, » finalem dico, lectoribus ingerens; auctoritates licet tam Ald. ed. quam Stobæi, simul inde, prout centies, conculcentur. *Nobis non licet esse tam disertis.* Cæterum, quum posterius τις in MS. Reg. Soc. non compareat, et quivis lepidior multo melius omitti statim sentiat, ita rescribi malumus, non minus ad Ald. ed. auctoritatem, quam elegantiorē atque potentiorē dicendi normam:

ΕΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΩΝ ΠΡΙΝ ΕΙΠΗΚΕ ΚΑΚΩΣ,
 Η ΝΥΝ ΛΕΓΩΝ ΕΣΤ', Η ΠΑΛΙΝ ΜΕΛΛΕΙ ΛΕΓΕΙΝ
 ἅπαντα ταυτὰ συντεμὼν ἐγὼ φράσω.
 γένος γὰρ — κτλ.

Sic autem locum intelligas; nam duo versus ultimi novam sententiam efferunt, neque tribus præcedentibus, quod syntaxin respicit, adhærescunt:
 “ Quæcunque præsentēs homines, vel priores,
 “ vel futuri, maledixerint mulieribus; hæc om-
 “ nia coacervata, utcunque numero et acerbi-
 “ tate valeant, ipsemet sum paratus in eas pro-
 “ fundere. Quâ de re vero? Quia nimirum mu-
 “ lieres omnium animalium esse odiosissima cen-
 “ seo.” Porro, V. D. hæc annotavit: “ αἰεὶ Sto-
 “ bæus. Recte hujus vocis penultimam commu-
 “ nem esse statuit Pierſonus ad Mœrin p. 231.” Certe, illa vox syllabam penultimam habere nequit: hoc autem humanitus admissum egregio viro condonemus; uti nos multa similia habemus condonanda, atque condonari cupimus: at
 Pierſono

Pierfono tamen, vel alii cuilibet, ita statuenti, credat, qui volet :

————— ἐγὼ γε τις ἢ ταχυπειθής.

Longe similis vero videtur existimare, quoties priorem syllabam porrigerent, Atticos scripsisse αει, vel αιει quum corripere rursus, αι posuisse. Sed libera sint hominum judicia.

Θανῶσα δ', ἢ ζῶσα, εὐθαδ' ἐκπλησῶ βίον; ver. 1260.

Ad hunc versum editorum turba vehementissime offendunt, atque certatim molestissimis divinationibus divexant; in simpulo scilicet fluctus excitantium. V. D. Musgravii conjecturam ποτμον, pro βιον, probat. Utinam sine dissimulatione dixisset cui bono sit hæc mutatio, et inde quidnam sensus exsculpendum; ipse quoniam puncta non appinxit: adeo ut de V. D. interpretatione ne Œdipus, opinor, quidem quivisset hariolari. Reddiderim: *Ævum vero hujusce conditionis an morte expletura sum, an vitâ?* i. e. "Formane canina
" me viventem relictura est, ante supremum
" diem; an canis moriar?" Eadem prorsus est, uti jam video, scholiastis expositio; quâ, meo iudicio, nihil fanius, ac dilucidius: Θανῶσα δ' ἐκπλησῶ
τον εὐθαδε βιον, ἢ τοι του εν τη μορφῇ τε κυνος· ἢ ζῶσα;
— Μεχρι θανατε κυων εση. Quæ selexi; hæc enim
scholia sunt, ut opinor, diversorum grammaticorum diversis ætatibus opellæ.

selegi

Jam vero tempus est, ut huic σχεδιασµατι finem

imponamus : quod, pro meorum morum simplicitate, libere fateor atque ingenue,

ἔκ ἐμπλεκῶν αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ,
ὥς περ δίκαιον πρὸς φίλους οἰγεῖν στομα.

me, hac de causâ potissimum, properanter conscripsisse, ut ii, qui literas humaniores colant, harum literarum humanitatem moribus expressam efficacius, ac vitâ, nobis præsent. Voluntarium inter eruditos commercium beneficiorum, sibi invicem favendo, collaudando, monendo, juvando denique, non ut alienorum meritorum obtrectatores, sed laborum potius haud ignobilium focii participesque, semper exoptatissimis miseræ mortalitatis commodis mihi videbatur annumerandum. Certe egomet, quæcunque aliorum sit sententia, si honestæ famæ palpationibus,

————— quæ, carmine gratior, aurem

Occupat humanam,—

intactile cor gererem; nobilissimos unâ operâ naturæ communis affectus me crederem exuisse; neque interpellarem profecto, quin probis omnibus et ingenuis haberer prorsus, ad Pylii senis mentem,

Ἀφρητῶρ, ἀθραιστός, ἀνεστῖος —.

Igitur, meliore luto ficti, et affectibus benignioribus emolliti, qui verus fructus est doctrinæ, sententiam ferant velim, an vir, nusquam non a me plaufibus exceptus, atque habitus amice, excusandus sit, qui, in simili materiâ versatus, datam occasionem

occasionem mei cohonestandi non modo non arripuerit, (neque enim id fuisset questus) sed tali negligentia præterierit, qualis haud innuat obscure, verum contra palam promulget, legentibus universis, mea in literas Græcas merita nullius esse prorsus pretii; et memet insuper indignum utique, de suâ saltem opinione, qui doctorum cœtibus inscribar. Sin autem hic cessarem, neque acriter calumniam, silentem quidem, sed (ut ille ait) παντος ὑψηλοτέραν λογῆς, propulsarem, gnavi hominis officium per vecordiam pudibundam mihi viderer prodere, et αναληστίας turpissimæ jure postulandus. Sed nec vecors sum, neque αναληστος et militiæ meæ signum, quod prius (ut qui per omnem vitam tot incommoditatibus impeditus fuerim, ne dum Etonensium disciplinarum, quas in summâ felicitate posuisssem, fructus) formidavisssem protulisse, certe Hecuba facit publicata, ut audacter proferam: SPECTEMUR AGENDO.

Ad hoc autem inhumanitatis scopulum, exemplo nimis improbando, pariter naufragium passus est ille vir, cui Gellianî codicis usuram vernacula lingua debet: quia spontaneam profecto benevoli hominis amicitiam illiberaliter abuti, quam beneficiis permutandis æqualiter uti, maluit; fastu et φιλαυτιᾷ occæcatus.

Εἴη μὴ ποτε μοι τοι
 οὗτου ἦθος, Ζεῦ πατερ* ἀλλὰ κελευθοῖς
 Ἀπλοαῖς ζωαῖς ἐφαπτοίμαν —.

Verum

— *spectaculo fructus. Vell. Patere.*

Verum enim, ut hæc, longe injucundissima, missa faciamus, hortator sum Euripidis editori, si sequentes fabulas mox edat, (et certe Græcis literis magnum, permagnum, interest, utrum nobilissimæ tragœdiæ curis critici, doctrinarum referti, sagacitate præpollentis, expoliantur) ut usui studiosæ juventutis impensius consultum eat, subinde conspergendo jejunas lectionum variarum disquisitiones quibusdam amœnitatum ac leporum condimentis: ne sint tantum nervi lacerti-que, quibus juvenile corpus roboretur; sed fucci quoque nonnihil atque sanguinis, eam pulchritudinem, quæ blandiatur et alliciat, donaturum: hoc enim suavissimum fodalitium est; neque aliter ingenia tenera vel amœniter detineri, vel ali fructuose, poterunt.

Hæc sunt, quæ nostrâ liceat te voce moneri.

Vade, age; et ingentem factis fer ad æthera Trojam.

Dabam e Musæo meo

prope Londinum,

Julii die xxi.

Anno 1797.

1 DE 60

BY THE SAME AUTHOR,

And sold by I. Cuthell, Middle-row, Holborn;
and H. Lunn, No. 332, Oxford-street.

1. *SILVA CRITICA*, five in auctores sacros profanosque Commentarius Philologus. Cantabrigiæ, typis et sumptibus Academicis, 1789, 3s. 6d.
2. *Silva Critica*, pars II. 1790, Cantab. 3s. 6d.
3. *Silva Critica*, pars III. 1792, Cantab. 3s. 6d.
4. *Silva Critica*, pars IV. 1793, Londini, 5s.
5. *Silva Critica*, pars V. 1795, Londini, 3s. 6d.
6. *Horatii Opera*, in 2 tom. 12mo. Lond. 1794. 10s. 6d.
7. *Virgilii Maronis Georgicôn libri IV.* Cantab. 1788, 3s. 6d.
8. *The Evidences of Christianity, or Remarks on the Excellency, Purity, and Character of the Christian Religion*; second edition, much enlarged, 4s. 6d. 1793.
9. *Poëmata*, Latine partim scripta, partim redita, quibus accedunt quædam in Q. Horatium Flaccum Observationes Criticæ, 4to. 2s. Cantab. 1776.
10. *A New Translation of St. Matthew*, with a copious Commentary, 4to. 10s. 6d. 1782.
11. *The Poems of Mr. Gray*, with Notes, 3s. 6d.
12. *Tragœdiarum Græcarum delectus*: continens Herc. fur. Alcest. Ion. Euripidis; Trachin. Philoct. Sophoclis; et Eumenid. Æschyli; in 2 tom. 8vo. 16s. 1794.

BY THE SAME AUTHOR.

13. The Works of Alexander Pope, Esq. with Notes, vol. I. 6s. or on fine paper, 8s. 1794.
14. Notes on the remaining Poems of Pope, 6s. 1796.
15. Poetical Translations from the Ancients, Juvenal, Virgil, Lucretius, Horace, &c. 12mo. 2s. 6d. on fine paper, 4s. 1795.
16. P. Virgilii Maronis Opera, 2 tom. 12s. chart. mag. 1l. 11s. 6d.
17. A New Translation of the New Testament, 2 vols. 8vo. second edit. 16s.
18. Bionis et Moschi quæ supersunt, emendata et illustrata, 3s. 6d. chart. max. 10s. 6d. nitidissime impressa. 1795.

Just Published,

19. A Letter to Jacob Bryant, Esq; on the subject of his Dissertation on the War of Troy: 4to. 1s. 6d. 1797.

In the Press:

Lucretii Opera, in 3 vol. 4to. innumeris mendis expurgata, perpetuis Commentariis illustrata, cum RICARDI BENTLEII notis non ante vulgatis. Pret. 4l. 4s. et chart. max. longe elegantissima, 21l.

N. B. This work is to be procured only of the editor. The second volume is now finished, and the whole will be completed by the end of the present year. To the third volume will be subjoined three indices: the 1st. containing references to the moderns censured or applauded in the notes; the second, a very copious critical index,

BY THE SAME AUTHOR.

index, much more extensive and complete, for the size of the poem, than any of the kind hitherto composed; and of principal importance to the *rationale* of verbal criticism: and 3d. a full enumeration of the words. By the means of MSS. and all the early editions of authority, that are known, this poet has been purged of more errors of transcribers, and licentious interpolations of editors, than any of the same compass ever published, since the revival of letters: and in a manner, that will prove abundantly, that the former editions of Lucretius exhibit every species of deformity, corruption, and absurdity, to a degree never yet supposed by his readers. Considering the transcendent merits of Lucretius in every view, his great utility in general, and particularly in correcting and illustrating Virgil, who has left no beauty of expression in his predecessor untouched, and is often explained and amended by these means in the notes: considering the extraordinary pains employed on this work for several years, and which, he trusts, will exceed every expectation, that can reasonably have been formed of it:—from these considerations, I say, the editor was induced to presume upon a moderate portion of regard to his undertaking from those, who pursue these studies, and call themselves the lovers and friends of classic literature. He is, however, truly mortified and sorry at being compelled to assert, that a work,

7 which

The editor
says He ed.

BY THE SAME AUTHOR.

which is allowed to excel in typographical elegance any thing of the same nature ever executed in this or any other country, should have been indulged with so small a share of *general* patronage, as amounts to less even than ONE QUARTER of the whole expence; which, beyond all previous expectation, from the enlargement of the plan, and a determination to consult excellence and beauty at all hazards, will prove extremely great. The editor has been induced to deliver this plain statement of the case to his readers, from an honourable opinion of the friends of literature among his countrymen, and of those scholars, to whom the price of the volumes is no important object; under a presumption, that the want of encouragement, which he has lamentably experienced, arises partly from their ignorance of his undertaking altogether, and partly of the arduous circumstances of its execution. In justice to himself he must observe also, that the third volume will be considerably larger than either of the other two; that they are allowed to be so reasonable in their price, as to determine him, when that volume is completed, to raise the small paper copy to purchasers in future to *five* guineas.

IN DE 60

Pag. 21. col. 2. l. ult. lege εἰς τις

48. pro 580. lege 577. in nota.

100. l. penult. lege, 393. ἐξελαύνει L.

101. adde, 593. εὖ νῦν L. Ald.

Pag. 41. σίγμα τὰ ἰ σίγματα

Copies printed of this Edition

Two on Vellum in both which a damaged Sheet
Twenty five on Royal Octavo Paper. W. H.

In notis non tantum criticum, verum
etiam, quæ præcipua virtus est,
grammaticum egit Editor ὁ ΠΑΥΣ.

Vide Habne. p. 191 *W. Weston*
ed. ult. Biblioth. Græcæ.

Ex Gabeia Ed. Venet. 1561

p. 19

βλέπει τὸ σῆθος αἰετὸς τρώθῃ παλαιῇ
Ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἦτορ πάλαι δακρυῖον.
βλεπὼν δ' οἷσ' ὅς, εἶπεν, ἐπλερωμένον,
βαβαί πλερὸν με τ' ὡς ζωὸν ὀλλύει.

p. 25. *vid. Plut. 143 D. Symon 710 E*

7 vide Scotch review in Ed
Symon: p. 65

1860

1 DE 60

